

a zsidókat, hogy amíg a szabványjelzések nem hozzáférhetők, mindegyikük maga szerezze be a hatóságok által megszabott sárga csillagot, s figyelmeztették őket, hogy minden közterületen, utcán, villamoson, vonatokon, óvóhelyeken, éttermekben és munkahelyeken viseljék a jelzést.⁵³

Április 5-én a magyarországi zsidók viselni kezdték a megkülönböztető jelzést, s nem tudták, hogy ez csupán előjátéka végső megsemmisítésüknek. A legtöbb zsidó a tényekbe való beletörődéssel viselte. Néhányan kérkedően hordták, zsidóságuk iránti dacos büszkeséget mutatva; mások, főleg az asszimilálódott-akkulturálódott rétegből, szegénybéllyeknek tekintették.

Az események rövidesen megmutatták, hogy a sárga csillagot Magyarországon – miként bárhol másutt a németek által megszállt Európában – nem egyszerűen a zsidók megalázása és lealacsonyítása érdekében vezették be – noha ez is fontos célkitűzés volt –, hanem elsősorban azért, hogy elszigeteljék és a végleges megoldás további lépései szempontjából könnyen felismerhetővé tegyék őket.⁵⁴ A magyar zsidó tömegek nem voltak tudatában a megkülönböztető jelzés baljós következményeinek. A következményekre sem a parányi ellenállási mozgalom tagjai, sem a központi vagy helyi zsidó vezetők nem figyelmeztették őket. A vidéki hitközségi vezetők voltaképpen éppoly tájékozatlanok voltak, mint a tömegek. A csend, a félelem és a naiv politikai megfontolások hatását a szövetségek megmagyarázhatatlan tétlensége hatványozta meg. A néhai dr. A. Leon Kubowitzki, a New York-i zsidó világkongresszus korábbi vezetője például azt állítja, hogy számtalanszor követelte az amerikai hatóságoktól, hogy Magyarországra irányuló rádióadásaikban figyelmeztessék a zsidókat: ne viseljék a megkülönböztető jelzést. 1944. április 7-én, alig két nappal azután, hogy a magyarországi zsidók számára kötelezővé tették a jelzés viseletét, levelet írt a Háborús Menekültügyi Hivatalnak, s ebben egyebek mellett leszögezte: „Más országok tapasztalatából tudjuk, hogy ... a sárga jelzések, amelyeket a zsidók kénytelenek viselni, a deportálási és megsemmisítő intézkedések végrehajtásának elengedhetetlen eszközei. Ezért hadd javasoljuk, hogy a Magyarországra sugárzott rádióadások szólítsák fel a zsidó lakosságot, hogy ne viselje a sárga jelzéseket...”

Ezt a javaslatot, csakúgy, mint a többi, Kubowitzki szerint „alapos megfontolás után több amerikai kormányhivatal elvetette”⁵⁵.

A Kossuth rádió magyar nyelvű moszkvai adásai viszont⁵⁶, miközben erőteljesen elítélték a zsidóellenes rendelkezéseket, és állandóan arra hívták fel a lakosságot, hogy segítsen az üldözött zsidókon, a zsidóknak azt tanácsolták, hogy „ne hagyják magukat gettóhangulatba kényszeríteni. Viseljék emelt fővel a sárga csillagot. Zsidó férfiak ne hagyják magukat elhurcolni. Csatlakozzanak a partizánosztagokhoz.”⁵⁷